

Arrest

nr. 87 043 van 6 september 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kazachse nationaliteit te zijn, op 23 mei 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 april 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 19 juni 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 juli 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die loco advocaat A. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 6 maart 2012 toe op Belgisch grondgebied en diende diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 24 april 2012 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster werd hiervan diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent een Kazachs staatsburger van Oeigoerse origine. U woonde samen met uw echtgenoot, T.(...) I.(...) (O.V. X), en jullie kinderen in de stad Almaty.

In juli 2011 begon uw man een eigen bedrijf voor het technisch onderhoud van vrachtwagens. Hij ging hiervoor een lening van 50.000 dollar aan bij A.(...) K.(...), een Kazachse private geldschieter. Hij zou het geleende geld en de interesten binnen 3 jaar terugbetalen. Hij gaf jullie huis als onderpand voor deze lening. In augustus wilde A.(...) partner worden in het bedrijf van uw man. Toen uw man dit weigerde, kreeg hij problemen. Op 21 september 2011 werd uw man onderweg naar huis geslagen door twee agenten in burger die werkten in opdracht van A.(...). Toen hij thuiskwam belde u een ambulance. Op 27 september 2011, nadat hij was hersteld van zijn verwondingen, ging uw man naar de politie om een klacht in te dienen. Op 1 oktober 2011 werd u op straat bedreigd door twee onbekenden. Ze zeiden dat uw man de eisen van A.(...) moest inwilligen. De volgende dag stuurde uw man u en kinderen naar uw ouders buiten de stad. Zelf verhuisde hij naar een appartement in een ander deel van de stad. Later werd hij nogmaals bedreigd door handlangers van Aman. Uw man besloot dat jullie moesten vluchten uit Kazachstan.

Op 25 februari 2012 reisden jullie met de trein van Almaty naar Moskou. Daar verbleven jullie enkele dagen bij een smokkelaar, terwijl hij de visa voor jullie paspoorten regelde. Op 4 maart 2011 reisden jullie met een minibus uit Moskou. Later stapten jullie over in een andere minibus. U weet niet door welke landen jullie reisden. Op 6 maart 2012 kwamen jullie aan in België en vroegen jullie meteen asiel.

B. Motivering

U baseert uw asielaanvraag op dezelfde motieven als uw echtgenoot, T.(...) I.(...) (O.V. 6.971.422). In het kader van de door hem ingediende asielaanvraag heeft het Commissariaat-generaal beslist tot weigering van de toekenning van de vluchtelingenstatus en de status van subsidiaire bescherming omdat uw asielrelaas van uw echtgenoot niet geloofwaardig bleek. Bijgevolg kan ook wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees in de zin van de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming.

De beslissing van uw echtgenoot, die deels is gebaseerd op uw verklaringen, werd als volgt gemotiveerd:

"U vreest dat u in Kazachstan zult worden gevisieerd door handlangers van A.(...) K.(...), van wie u 50.000 dollar zou hebben geleend. Aman zou eisen om partner te worden in uw zaak. Zoniet, zou u het hele geleende bedrag in één keer moeten terugbetalen, wat u niet kunt. U zou niet op de bescherming van de autoriteiten kunnen rekenen omwille van de connecties van Aman bij de politie in Almaty.

Het Commissariaat-generaal kan echter geen geloof hechten aan uw asielrelaas.

Ten eerste bleken u en uw vrouw tegenstrijdige verklaringen af te leggen over het incident op 1 oktober 2011, toen uw vrouw op straat zou zijn bedreigd door onbekenden. Zo vertelde u dat u die middag op het werk was toen uw vrouw u van thuis uit opbelde met de boodschap dat ze op straat was aangepakt en bedreigd door twee onbekende mannen. Gezien uw vrouw erg overstuur was, ging u meteen van uw werk naar huis (CGVS, p. 16). Uw vrouw vertelde echter een ander verhaal. Uw vrouw beweerde immers dat zij na het incident op straat naar huis was gegaan en dat u gewoon thuis was toen zij daar aankwam (CGVS vrouw, p. 9). Deze versies zijn natuurlijk niet verenigbaar. Daarenboven bleken jullie ook tegenstrijdige verklaringen af te leggen over de concrete aard van de bedreigingen. U vertelde dat uw vrouw fysiek werd aangepakt, ze zou hard bij de kraag zijn gepakt, terwijl uw vrouw nochtans beweerde dat deze onbekende mannen haar niet hadden aangeraakt en dat het louter bij verbale bedreigingen was gebleven (CGVS vrouw, p. 8). Toen uw vrouw met deze tegenstrijdigheden werd geconfronteerd, antwoordde zij dat ze zich de feiten niet goed meer kon herinneren wegens de stress van de gebeurtenissen (CGVS vrouw p. 9). Deze uitleg is niet acceptabel. Er kan immers redelijkerwijs worden verwacht dat uw vrouw zich dergelijke belangrijke gebeurtenis kan herinneren. Verder beweerde uw vrouw dat ze geheugenproblemen zou hebben sinds haar bevalling in 2011 (CGVS vrouw, 14). Deze uitleg is niet afdoende. Er moet immers worden opgemerkt dat uw vrouw uitvoerig en gedetailleerd antwoordde op andere vragen die in de loop van het gehoor werden gesteld. Slechts toen zij werd geconfronteerd met het ongeloofwaardige karakter van jullie verklaringen, haalde zij aan dat ze geheugenproblemen zou kennen. Daarenboven legde uw vrouw geen enkel attest voor waaruit zou kunnen blijken dat zij effectief geheugenproblemen zou kennen. Een loutere verwijzing naar geheugenproblemen kan dus niet volstaan om deze tegenstrijdigheid te verschonen. Het Commissariaat-generaal meent dat deze markante tegenstrijdigheden over bedreigingen ten aanzien van uw vrouw de geloofwaardigheid van jullie verklaringen ondermijnen.

Ten tweede bleken u en uw vrouw ook inconsistente en tegenstrijdige verklaringen af te leggen over de gebeurtenissen nadat jullie zouden zijn ondergedoken op 2 oktober 2011. U vertelde dat jullie toen uit voorzorg besloten om jullie eigen huis te verlaten en onder te duiken. U stuurde uw vrouw naar haar ouders, die buiten de stad Almaty woonden, terwijl u zelf een appartement huurde in een ander deel van de stad. U zei dat u uw vrouw wel nog "dikwijls" bezocht bij haar ouders thuis (CGVS, p. 6). Uw

vrouw vertelde echter iets anders over jullie contacten in de maanden dat jullie ondergedoken zouden hebben geleefd. Zij beweerde immers dat u haar in de periode vanaf 2 oktober 2011 tot aan jullie vertrek op 25 februari 2012 slechts één keer zou hebben opgezocht. Toen uw vrouw met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, antwoordde zij dat ze het zich niet goed meer kon herinneren (CGVS vrouw, p. 4). Deze uitleg is niet acceptabel. Indien jullie beiden naar aanleiding van het incident op 1 oktober 2011 jullie woning verlieten om elk afzonderlijk onder te duiken, kan redelijkerwijs van uw vrouw worden verwacht dat zij weet hoe vaak jullie elkaar nog ontmoetten. Daarenboven kan worden opgemerkt dat uw vrouw onredelijk vaag bleef over de vervolgingsfeiten die u nog zou hebben meegemaakt nadat jullie zouden zijn onderdoken. U vertelde dat u begin november 2011, een maand nadat u thuis was vertrokken om onder te duiken, opnieuw problemen kende, toen twee onbekende twee onbekende mannen naar uw onderduikadres kwamen om u te bedreigen (CGVS, p. 16-18). Het is echter zeer opmerkelijk en weinig geloofwaardig dat uw vrouw nauwelijks iets kon vertellen over dit incident. Zij wist bijvoorbeeld niet of het gewoon bij verbale bedreigingen was gebleven, of, dat u eventueel opnieuw was mishandeld door uw belagers. Zij wist ook niet wanneer dit incident precies zou zijn voorgevallen: de dag nadat jullie waren ondergedoken, een week later of pas een maand later (CGVS vrouw, p. 10-11). Het Commissariaat-generaal meent dat de inconsistente en tegenstrijdige verklaringen van u en uw vrouw over de periode dat jullie ondergedoken zouden hebben geleefd verder afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van jullie verklaringen.

Ten derde kon er na het gehoor bij het Commissariaat-generaal en na grondige studie van uw opeenvolgende verklaringen een flagrante tegenstrijdigheid worden vastgesteld in verband met uw verhaal over het anonieme dreigtelefoontje. Tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal vertelde u dat u dit dreigtelefoontje kreeg nadat u bij de politie een klacht had ingediend naar aanleiding van de mishandelingen die u enkele dagen eerder had ondergaan. U vertelde dat u reeds kort na uw klacht bij de politie werd opgebeld: "s Avonds, op de dag dat ik bij de politie was", "na enkele uren" (CGVS, p. 15). Tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken had u echter iets helemaal anders verklaard. U beweerde toen immers het volgende: "Op 27/09/11 (...) ben ik een klacht gaan indienen bij de politie. De volgende dag kreeg ik een anoniem telefoontje waarin gezegd werd dat ik mijn klacht moest intrekken." (CGVS vragenlijst, nr. 3.5). Deze versies zijn niet verenigbaar. Gezien het uitdrukkelijke karakter van deze verklaringen, kan deze tegenstrijdigheid bezwaarlijk aan een loutere lapsus worden toegeschreven. In dit verband kan bovendien worden opgemerkt dat de verklaringen van uw vrouw over dit incident evenmin geloofwaardig zijn. Zo bleek zij namelijk helemaal niet op de hoogte van het feit dat u naar aanleiding van uw klacht bij de politie zou zijn bedreigd om uw klacht in te trekken. Uw vrouw verklaarde dat u haar hierover niet had ingelicht (CGVS vrouw, p. 14). Gezien het grote belang van deze gebeurtenis is het niet geloofwaardig dat uw vrouw dit niet zou weten.

Ten vierde konden er nog een aantal vaststellingen worden gedaan die uw verhaal over de problemen die u zou hebben gekend omwille van uw bedrijf verder ondermijnen. Zo bleek u weinig consistente verklaringen af te leggen over de lening die u zou zijn aangegaan om uw bedrijf op te starten. U vertelde dat u 50.000 dollar had geleend bij A.(...) K.(...), waarbij u uw woning als onderpand zou hebben gebruikt. Het is echter zeer opmerkelijk dat u tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal verklaarde dat u gedurende 3 jaar maandelijks 3000 dollar aan Aman moest afbetalen om deze lening af te lossen (CGVS, p. 18-19), terwijl u tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken had verteld dat u slechts 2000 dollar per maand aan Aman moest afstaan (CGVS vragenlijst, nr. 3.5). Ook uw vrouw beweerde dat jullie maandelijks slechts 2000 dollar moesten betalen. Toen uw vrouw met uw verklaringen werd geconfronteerd, antwoordde zij dat u zich had vergist en dat het wel degelijk ging om 2000 dollar per maand (CGVS vrouw, p. 13). Het lijkt echter weinig waarschijnlijk dat u zich tijdens het interview bij het Commissariaat-generaal gewoon zou hebben vergist, gezien u toen tot tweemaal toe vermeldde dat het ging om een afbetaling van 3000 dollar per maand. Vervolgens legden u en uw vrouw ook vage en weinig overtuigende verklaringen af over wat er met uw bedrijf zou zijn gebeurd nadat jullie problemen waren begonnen. U vertelde dat u in november 2011 stopte met werken. U bleef eigenaar van uw bedrijf, maar u liet de leiding over aan uw vriend N.(...) N.(...) (CGVS, p. 7). In dit verband is het zeer opmerkelijk dat uw vrouw de familienaam van deze N.(...) niet bleek te kennen (CGVS vrouw, p. 12). Gezien deze persoon uw vriend was, gezien hij u zou hebben geholpen met het opstarten van uw bedrijf en gezien hij na uw problemen de leiding over uw bedrijf zou hebben overgenomen, is het niet geloofwaardig dat uw vrouw de familienaam van deze persoon niet zou kennen. Verder bleek u helemaal niet op de hoogte hoe het momenteel met uw onderneming is gesteld. U weet niet of uw bedrijf nog steeds actief was. U weet ook niet of uw vriend N.(...) nu misschien problemen heeft met A.(...) K.(...). Verder bleek u niet te weten of u momenteel nog steeds eigenaar bent van uw huis, of, dat Aman eventueel al beslag heeft laten leggen op uw huis omdat u het geleende bedrag niet langer aflost (CGVS, p. 7, 19-20). Dit gebrek aan kennis is niet acceptabel. Van iemand die zijn land van herkomst moet verlaten omwille van bepaalde problemen, mag worden verwacht dat hij interesse betoont in de afloop van deze problemen. Uw verklaring dat u

geen informatie hebt over de huidige situatie omdat u uw vriend N.(...) niet kunt bereiken, is niet afdoende. U zou namelijk via andere kanalen, zoals uw familie, uw vrienden of uw werknemers informatie hebben kunnen inwinnen over het verdere verloop van uw problemen. De bovenstaande vaststellingen vormen een verdere bevestiging van het ongeloofwaardige karakter van uw asielaanvraag.

De documenten die u voorlegde, kunnen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas niet herstellen. Het 'politieattest' (dd. 27/09/2011) vermeldt dat u op 27 september 2011 aanwezig was bij de lokale ROVD in Almaty. Dit attest vermeldt echter niet om welke reden u die dag op het politiekantoor was. Dit attest kan dus onmogelijk worden gezien als een bewijs van uw verklaring dat u die dag een klacht zou hebben ingediend naar aanleiding van de slagen en verwondingen die u op 21 september 2011 zouden zijn toegebracht door de handlangers van A.(...). Vervolgens moet worden opgemerkt dat dit attest niet voldoet aan de vormvereisten van een document uitgegeven door een officiële instantie. In plaats van een voorgedrukt standaardformulier, is dit stuk volledig met de hand geschreven. Dit document bevat verder geen hoofding van de betrokken dienst en is bovendien ook niet gedateerd. De bewijswaarde van dit stuk is dan ook gering. Daarenboven moet worden opgemerkt dat u een aantal belangrijke documenten, die uw asielrelaas eventueel zouden kunnen ondersteunen, niet hebt voorgelegd in het kader van uw asielprocedure. Gezien u beweerde dat de politie na het incident op 21 september 2011 uw verklaringen kwam opnemen, zou u bijvoorbeeld een (kopie van) het procesverbaal van de politie kunnen voorleggen. Wat betreft uw bewering dat u op 27 september 2011 een officiële klacht indiende bij de politie en dat de politie uw klacht ook effectief aannam, zou u bijvoorbeeld (een kopie van) deze klacht of van andere gerechtelijke stukken kunnen voorleggen. Uw verklaring dat u dergelijke bewijzen niet kunt verzamelen omdat de autoriteiten u geen documenten zouden willen geven, wordt gelogenstraft door het feit dat u effectief een document voorlegt dat volgens uw verklaringen door de politie werd uitgegeven. Bovendien zou u nog andere stukken kunnen voorleggen om uw verhaal te onderbouwen. Wat betreft uw bewering dat u na het incident op 21 september 2011 medische zorgen kreeg toegediend door het opgeroepen ambulancepersoneel, zou u bijvoorbeeld een attest van verstrekte medische zorgen kunnen voorleggen. Wat betreft de lening die u zou hebben aangegaan bij Aman, zou u het contract van deze lening en de overschrijvingsbewijzen van de verschillende maandelijkse afbetalingen kunnen voorleggen. In dit verband kan nog worden opgemerkt dat u ook geen enkel document hebt voorgelegd waaruit zou kunnen blijken dat überhaupt eigenaar zou zijn van een technisch onderhoudsbedrijf in Almaty. Dit gebrek aan relevante bewijsstukken, terwijl die wel degelijk kunnen worden verwacht, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Uw rijbewijs, het rijbewijs van uw vrouw, jullie huwelijksakte en de geboorteaktes van jullie kinderen bevatten enkel identiteitsgegevens en kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen.

Tenslotte verklaarde u dat u in Kazachstan wordt gediscrimineerd omwille van uw Oeigoerse afkomst. U vertelde dat u omwille van uw origine geen job kon krijgen bij de overheid en dat u ook moeilijkheden had om uw kind te laten inschrijven op school (CGVS, p. 19). Het Commissariaat-generaal meent echter dat, hoewel dergelijke vormen van discriminatie en racisme laakbaar zijn, de door u beschreven situatie niet kan worden gezien als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

Op basis van bovenstaande vaststellingen oordeelt het Commissariaat-generaal dat er geen geloof kan worden gehecht aan de feiten waarop u zich beroept om een vrees voor vervolging, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming, aan te tonen."

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar echtgenoot I. T. Zij roept geen eigen motieven in.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 87 042 van 6 september 2012 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van I.T. verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

“2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het gelijkheidsbeginsel. Verzoeker beweert dat de juridische overwegingen die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing niet worden vermeld en dat de verklaringen van verzoeker en zijn echtgenote op een onredelijke wijze werden beoordeeld.

Met betrekking tot de tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen en deze van zijn echtgenote, voert verzoeker aan dat de commissaris-generaal zich blindstaart op kleine tegenstrijdigheden en het grotere beeld en de achterliggende problematiek van de Oeigoerse afkomst van verzoeker volledig uit het oog verliest. Volgens verzoeker kan het niet anders dan dat enkele belangrijke nuances verloren zijn gegaan in de vertaling tijdens het gehoor op 5 april 2012. Andere tegenstrijdigheden zijn te wijten aan de stress tijdens het gehoor en de woelige periode die verzoeker en zijn echtgenote het afgelopen jaar hebben doorgemaakt. Vervolgens maakt verzoeker enkele opmerkingen over de overwegingen uit de bestreden beslissing. Zo stelt verzoeker dat hij bij het voorval van 1 oktober 2011 wel degelijk op het werk was ten tijde van de bedreigingen ten aanzien van zijn vrouw. Volgens verzoeker heeft zijn echtgenote verklaard dat hij thuis was omdat zij de tolk niet goed begrepen heeft of deze de boodschap niet correct heeft kunnen overbrengen. Met betrekking tot de aard van de bedreigingen stelt verzoeker dat hij zich heeft vergist en dat het inderdaad enkel om verbale bedreigingen ging en dat hij omwille van de stress de feiten onbewust is gaan dramatiseren. Ook aangaande de periode dat zijn echtgenote bij haar ouders verbleef, geeft verzoeker aan dat er enkele nuances verloren zijn gegaan bij de vertaling. Hij heeft zijn gezin slechts eenmaal bezocht en heeft wel regelmatig telefonisch contact gehad. Bij een tweede bezoek was zijn vrouw niet thuis, maar heeft hij de kinderen wel kunnen bezoeken. Verzoeker geeft tevens aan dat hij bewust niet alles over zijn problemen met de handlangers van A. aan zijn echtgenote heeft meegedeeld om haar niet onnodig ongerust te maken, waardoor deze laatste hierover niet alles kan vertellen. Wat het tijdstip van de dreigtelefoon betreft, meent verzoeker dat zijn geheugen hem in de steek heeft gelaten bij zijn verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Hij weet niet waarom hij verkeerdelijk stelde dat hij de volgende dag werd gecontacteerd, omdat hij wel degelijk diezelfde avond werd opgebeld, maar meent dat dit aan stress is toe te schrijven. Wat de onduidelijkheid over de maandelijks te betalen som betreft, meent verzoeker dat hij hierover eenvoudig duidelijkheid kan bieden. Verzoeker stelt dat zijn echtgenote correct heeft verklaard dat er maandelijks 2000 dollar betaald moest worden aan A., maar zij vergat rekening te houden met de te betalen huur voor zijn werkplaats die 1000 dollar bedroeg. Hijzelf dacht dat hem om de totale maandelijks kost werd gevraagd die 3000 dollar bedroeg. Omtrent het vreemde karakter van het feit dat zijn echtgenote dhr. N. amper kent, oppert verzoeker dat dit helemaal niet vreemd is omdat N. een zakenvriend was en verzoeker niet over zulke zaken praat met zijn echtgenote. Over de actuele toestand van zijn bedrijf merkt verzoeker op dat hij wel degelijk moeite doet om iemand te bereiken, maar dat dat tot nog toe onmogelijk is gebleken.

Verzoeker vervolgt dat het Commissariaat-generaal zich heeft toegespitst op de details en aan de grotere problematiek van zijn Oeigoerse origine, wat de belangrijkste oorzaak is van zijn problemen, slechts één paragraaf heeft gewijd. Nochtans ziet de commissaris-generaal niet in, zo stelt verzoeker, dat de discriminatie omwille van zijn Oeigoerse origine aan de basis ligt van zijn problemen, een oplossing bemoedigt en zijn terugkeer naar Kazachstan onmogelijk maakt. Deze discriminatie zorgt ervoor, zo vervolgt verzoeker, dat Oeigoeren moeilijk een degelijke job vinden. Verzoeker wilde zijn eigen bedrijf starten en had een lening nodig die hij onmogelijk bij de bank kan krijgen waardoor hij genoodzaakt was een lening aan te gaan bij een private geldverstrekker, A. Deze A. was volgens verzoeker jaloers op zijn succes aangezien het zeer ongebruikelijk is voor Oeigoeren om een succesvol bedrijf op te starten en te leiden. Zijn klachten bij de politie werden omwille van zijn Oeigoerse origine niet ernstig genomen zodat hem een afschrift van zijn klacht werd geweigerd. Bovendien, zo oppert verzoeker, bevonden zich onder de handlangers van A. politieagenten, wat het voor verzoeker onmogelijk maakte om bescherming te krijgen voor de onrechtvaardigheden en geweldplegingen die hem werden aangedaan. Bij een terugkeer naar zijn thuisland, zal verzoeker zonder twijfel worden opgespoord door A. en heeft hij hem niets meer te bieden omdat hij de leiding niet meer heeft over het bedrijf en ook geen woning meer heeft die hij als onderpand kan geven, zodat hij geen onderhandelingsmogelijkheid meer heeft. Verzoeker beweert voor zijn leven te vrezen bij terugkeer en niet op bescherming te kunnen rekenen. Verzoeker oppert dat de commissaris-generaal in zijn beslissing onvoldoende rekening heeft gehouden met de discriminatie die in zijn geval levensbedreigend is. De motieven van A. spruiten volgens verzoeker voort uit deze discriminatie en deze verhindert hem om bescherming te kunnen krijgen. Verzoeker besluit dat hij wel degelijk in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus of minstens de subsidiaire beschermingsstatus.

2.2. De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding houdt in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvS 23 februari 2004, nr. 128.424).

2.3. Er kan slechts sprake zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien verzoeker met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijke gevallen ongelijk werden behandeld.

2.4. In de bestreden beslissing, waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd, wordt besloten tot de ongelooftwaardigheid van de problemen van verzoeker met de handlangers van A., bij wie hij een lening was aangegaan om zijn bedrijf op te starten. Hierbij wordt vooreerst gewezen op de tegenstrijdige verklaringen van verzoeker en zijn echtgenote over een incident op 1 oktober 2011, meer bepaald over de plaats waar verzoeker zich bevond en over de aard van de bedreigingen, waarvoor geen aanvaardbare rechtvaardigingsgrond werd opgegeven. Vervolgens wordt in de beslissing aangestipt dat verzoeker en zijn vrouw tegenstrijdige verklaringen aflegden over de contacten die ze hadden nadat ze waren ondergedoken en dat de echtgenote van verzoeker weinig kon vertellen over het incident waarvan verzoeker begin november 2011 het slachtoffer werd. Ook over de telefonische bedreigingen die eerste verzoeker zou hebben gekregen nadat hij klacht had neergelegd bij de politie liepen de verklaringen van verzoeker uiteen en bleek dat zijn echtgenote hiervan niet op de hoogte was. De commissaris-generaal heeft bovendien opgemerkt dat de verklaringen van verzoeker over de som die hij maandelijks moest terugbetalen verschilde met de versie van zijn vrouw en dat geen van beiden op de hoogte was van de actuele stand van zaken van het bedrijf. In de bestreden beslissing wordt vervolgens enerzijds ingegaan op de documenten die verzoeker had neergelegd waarvan wordt gesteld dat de bewijswaarde gering is en wordt anderzijds gesteld dat verzoeker met een aantal belangrijke documenten die zijn relaas zouden kunnen ondersteunen, niet op de proppen komt. Met betrekking tot de discriminatie van verzoeker omwille van zijn Oeigoerse afkomst, stelt de commissaris-generaal ten slotte dat deze situatie niet kan worden aanzien als vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of als ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

2.5. Verzoeker kan niet worden bijgetreden waar hij stelt dat de juridische grondslag van de bestreden beslissing niet wordt vermeld. In haar conclusie verwijst de bestreden beslissing immers uitdrukkelijk naar de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

2.6. Van een asielzoeker mag redelijkerwijs worden verwacht dat bepalende ervaringen in zijn leven zodanig in het geheugen gegrift staan dat hij daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven. Uit het administratief dossier blijkt dat de echtgenote van verzoeker verklaarde dat verzoeker thuis was toen zij na de bedreigingen waarvan zij op 1 oktober 2011 het slachtoffer werd, huiswaarts keerde (stuk 3A, gehoorverslag echtgenote CGVS 05/04/2012, p. 9). Verzoeker zelf stelt daarentegen dat hij op zijn werk was en bevestigt dit in zijn verzoekschrift. De versie van zijn echtgenote is volgens verzoeker onjuist en hij wijt deze fout aan het feit dat zij de tolk niet goed begreep en deze de boodschap niet goed kon overbrengen. De Raad stelt vast dat dit niet wordt ondersteund door de gegevens uit het gehoor van de echtgenote van verzoeker omdat zowel bij aanvang (Ibid., p. 2) als in fine (Ibid., p. 15) uitdrukkelijk aan haar werd gevraagd of zij de tolk goed begreep waarop zij telkens "ja" antwoordde. De echtgenote van verzoeker maakte ook geen enkele opmerking over communicatiemoeilijkheden. De aangereikte rechtvaardiging voor deze tegenstrijdige verklaringen kan dan ook niet worden aanvaard.

Met betrekking tot de bedreigingen zelf verklaarde verzoeker dat zijn vrouw werd vastgepakt en aan haar kraag werd getrokken (stuk 3B, gehoorverslag CGVS 05/04/2012, p. 15), terwijl zijn vrouw aangaf dat ze haar niet hadden aangeraakt (stuk 3A, gehoorverslag echtgenote CGVS 05/04/2012, p. 8). Verzoeker geeft zelf toe dat hij zich bij de beschrijving van deze bedreigingen heeft vergist en de feiten heeft gedramatiseerd, wat uiteraard ernstige twijfels doet rijzen bij de geloofwaardigheid van het geheel van zijn verklaringen. Uit het administratief dossier blijkt verder dat zijn echtgenote verklaarde dat verzoeker haar één keer bezocht sinds zij zijn ondergedoken (stuk 3A, gehoorverslag echtgenote CGVS 05/04/2012, p. 4), terwijl verzoeker stelde dat hij hen dikwijls bezocht (stuk 3B, gehoorverslag CGVS 05/04/2012, p. 6). Ook deze tegenstrijdigheid is volgens verzoeker toe te schrijven aan het verloren gaan van nuances in de vertaling, maar deze loutere bewering wordt door hem niet in het minst gestaafd en ook verzoeker gaf bij zijn gehoor tot tweemaal toe te kennen de tolk goed te begrijpen (Ibid., p. 2; p. 22). De onduidelijkheid over de maandelijks te betalen geldsom aan A., kan niet op overtuigende wijze worden opgehelderd door verzoekers aposteriori-uitleg dat hij dacht dat de totale maandelijks kost werd gevraagd. Uit het gehoorverslag blijkt immers duidelijk dat verzoeker uitdrukkelijk verklaarde

dat hij naar aanleiding van de leningsovereenkomst elke maand 3000 dollar moest “terugbetalen” (Ibid., p. 18-19), zodat hij niet kan worden gevolgd waar hij stelt dat hij zich zou hebben vergist en dacht dat de totale maandelijkse kost, inclusief huur van de werkplaats, werd bedoeld.

Waar verzoeker meedeelt dat hij niet alles aan zijn echtgenote heeft verteld, ook niet over zijn vriend N., waardoor zij niet alles weet, merkt de Raad op dat niet zozeer de onwetendheid van zijn echtgenote de determinerende oorzaak is van de vastgestelde ongeloofwaardigheid, maar wel hun uiteenlopende verklaringen. Bovendien wijst de Raad erop dat verzoeker zelf verklaarde dat hij over de bedreigingen waarvan hij begin november het slachtoffer werd aan zijn echtgenote had verteld (stuk 3B, gehoorverslag CGVS 05/04/2012, p. 17), zodat het bijzonder vreemd overkomt dat zij hier blijkens haar gehoor uitzonderlijk weinig over blijkt te weten (stuk 3A, gehoorverslag echtgenote CGVS 05/04/2012, p. 10-11). Het argument dat de verzoekende partij zenuwachtig was toen zij werd verhoord doet geen afbreuk aan de plicht om het asielrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377). In dit verband kan de stelling van verzoeker dat hij zich omwille van stress bij de Dienst Vreemdelingenzaken had vergist over de vraag of hij de dreigtelefoon dezelfde dag of de dag nadien had had gekregen, niet worden bijgetreden Zelfs wanneer men aan stress onderhevig is, mag toch worden verwacht dat men weet of een bepaalde gebeurtenis dezelfde dag of de dag nadien plaatsvond. De Raad wenst te benadrukken dat de motivering van de bestreden beslissing als geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal terecht oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. 138.319).

2.7. Van een asielzoeker mag in redelijkheid worden verwacht dat deze zich op zijn minst informeert naar de stand van zaken en geregeld pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen. Uit het gehoorverslag blijkt dat verzoeker niet op de hoogte is van wat er vandaag in Kazachstan gebeurt omdat hij niemand aan de lijn krijgt (stuk 3B, gehoorverslag CGVS 05/04/2012, p. 19). Verzoeker toont echter niet aan dat hij effectief pogingen heeft ondernomen om informatie in te winnen over de huidige situatie van het bedrijf waarvan hij zaakvoerder was of over de vraag of zijn vriend N., die het bedrijf runt, ook problemen ondervindt met A. Naast telefonische contacten zijn er immers nog andere methodes, met name via klassieke of elektronische post, om in contact te komen met personen uit zijn land van herkomst. Verzoekers verzuim om deze inspanningen te leveren wijst op een gebrek aan interesse en doet ernstige twijfels rijzen over de ernst van zijn voorgehouden vrees voor vervolging.

2.8. Waar verzoeker tracht om zijn asielrelaas te kaderen in de grotere problematiek van de discriminatie van Oeigoeren in Kazachstan en stelt dat dit wel degelijk als vervolging of als ernstige schade moet worden beschouwd, merkt de Raad op dat dit niet wordt ondersteund door zijn verklaringen ter gelegenheid van het gehoor en evenmin door de objectieve informatie uit het administratief dossier. Verzoeker maakte immers enkel melding van beperkingen op de arbeidsmarkt en bij de inschrijving van zijn kinderen op school (stuk 3B, gehoorverslag CGVS 05/04/2012, p. 19). Hij stelde zelf dat dit de enige problemen waren die hij omwille van zijn etnische origine heeft ondervonden. Verzoekers blote betoog dat de door hem weergegeven vervolgingsfeiten hun oorsprong vinden in zijn etnische origine, dat de discriminaties een levensbedreigend karakter hebben en hij omwille van zijn etnie geen bescherming zou kunnen krijgen van de autoriteiten, vindt geen steun in het administratief dossier. De discriminatie op etnische gronden in Kazachstan is weliswaar niet geheel onbestaande, zoals ook blijkt uit de objectieve informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd (stuk 12, Landeninformatie, UN Report of the Independent Expert on Minority Issues, 2009), maar deze discriminaties zijn niet noodzakelijkerwijze voldoende zwaarwichtig om als een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag te kunnen worden beschouwd. Van vervolging is slechts sprake in geval van een voortdurende of systematische schending van de mensenrechten die een ernstige aantasting van de menselijke waardigheid inhoudt en tegen dewelke een staat niet kan of wil beschermen (J. Hathaway, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 104-105). Van ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, zoals opgenomen in de definitie van de subsidiaire bescherming uit artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet, kan, met verwijzing naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) inzake artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM) slechts gewag worden gemaakt indien de slechte behandeling een “minimum level of severity” bereikt, waarvan de beoordeling afhankelijk is van alle omstandigheden van de zaak (zie EHRM, *Ierland t. Verenigd Koninkrijk*, 18 januari 1978, § 162). Gelet op de hierboven vastgestelde tegenstrijdigheden in zijn asielrelaas, werden de vervolgingsfeiten ongeloofwaardig geacht,

waardoor verzoeker op grond hiervan geen gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade aannemelijk maakt. Met zijn summiere verklaringen tijdens het gehoor, toont verzoeker evenmin aan dat de houding van de meerderheidsgroep in Kazachstan ten aanzien van de Oeigoerse minderheid in zijn geval als vervolging of ernstige schade kan worden gekwalificeerd. Verzoekers brengen geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in hun land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48, §2, c) van de vreemdelingenwet. Uit het feit dat de commissaris-generaal aan deze problematiek slechts één paragraaf besteedt, kan niet worden afgeleid dat de bestreden beslissing op dit punt niet of niet voldoende is gemotiveerd.

2.9. Verzoeker toont niet aan dat met bepaalde gegevens geen of onvoldoende rekening werd gehouden of dat hij op een ongelijke manier werd behandeld, waardoor geen schending van het zorgvuldigheids- of het gelijkheidsbeginsel werd aangetoond. De beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

Het enig middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.”

2.3. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes september tweeduizend en twaalf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN